

[Børge Johansen.]

de, men det siger lidt om forskellene, at vi såmænd også godt kunne have tiltrådt socialistisk folkepartis skala. Til gengæld har vi altså foretrukket socialdemokraternes forslag om 4.000 kr.s fradragsreglen, og da socialdemokraterne nu har taget det tilbage og vi også trak os tilbage som forslagsstillerne, vil vi alligevel stemme for det, når kristeligt folkeparti fremsætter det som deres forslag.

Ud over ønsket om lettelse af de direkte skatter, som vi forudsætter finansieret gennem besparelser på de offentlige budgetter og ved en forhøjelse af momsen, så har det været væsentligt for os, at landets styring ikke affrydes på et tidspunkt, da det kan få alvorlige økonomiske følger, hvis man smider tøjlerne.

I anledning af de bemærkninger, hr. Poul Dam gjorde for et øjeblik siden om, at folk skulle forstå, hvad der foregår herinde, kan jeg ikke lade være med at minde om den analyse, som Arthur Koestler for snart 30 år siden fortog, da han viste de politiske systemer. Det gjorde han i en model i form af et spektrum, hvor han yderst i det ultraviolette anbragte den skinbarlige kapitalisme og viste, hvorledes repræsentanterne anså det for givet, at alting ville ordne sig, bare man ville underkaste det hele kræfternes frie spil. I den anden ende af spektret — og det var altså det rødeste røde, og hvad der er det rødeste røde i dag, kan man selvfølgelig diskutere, det ved jeg ikke rigtig — anbragte han en kommissær, der sad stille og roligt og ventede på, at alting ville ordne sig, inklusive forstoppelse og udstående ører, bare man fik sig en revolution og fik indført et kommunistisk system. I midten af spektret, sagde Koestler, dér er uldent, og dér er vattet.

Det er lidt af det, jeg vil ind på, og som hr. Poul Dam i virkeligheden også var inde på, denne uldenhed, denne vattethed, denne besværlighed og alt dette omstændelige, der er derinde omkring midten, hvor en menneskelig tilværelse er mulig. Det er nemlig ikke ude i ekstremerne, dér er tilværelsen umenneskelig og påtvungen. Vi kender jo alle sammen lande med systemer, der arbejder helt anderledes effektivt, som kan træffe beslutninger hurtigt, men det er jo systemer, der har andre midler til deres rådighed,

de har militær, de har politi, ja, de har sågar folkepoliti, der sørger for, at enhver forargelse i en sal eller uden for en sal bliver holdt på plads. Disse systemer vil vi ikke, men så må vi forstå — og det gælder også folk udenfor på pladsen — at vattetheden og omstændeligheden er demokratiets pris.

Melchior (CD):

Der var en skolelærer i 1. klasse, der lærte børnene om skabelseshistorien, og da han var færdig med det, sagde han: Og så ved I hermed, lille børn, at vi alle sammen stammer fra dette første menneskepar, Adam og Eva. Så bad lille Ole om ordet, og så sagde han: min far siger ellers, at vi stammer fra aberne, hvortil læreren sagde: du kan hilse din far og sige, at han gør måske nok, men jeg gør sgu ikke.

Det vil jeg have lov til at sige til hr. Schlüter, når han efter 10 års aktivt medlemskab af dette ting stiller sig op i dag og siger, at tinget bør skamme sig. Så vil jeg efter at have været her i 8 måneder have lov at sige: han måske nok, det må han selv om — jeg tror ikke engang, han har grund til det — men jeg vil ikke være med, og han kan ikke tillade sig at tage 178 andre mennesker med i denne skam.

Det er noget lignende, hr. Poul Dam så straks efter går op og siger: at det interesserer overhovedet ikke befolkningen, hvad der siges heroppe i dag, hvorefter han straks skynder sig at udnytte sin fulde taletid, selvfølgelig menende, at det, han har at sige, interesserer befolkningen, men alle de andre idioter, dem gider folk ikke høre på. Hr. Poul Dam har altså også fundet ud af, at det er deprimerende, og man føler sig magtesløs. Ja, man skal jo netop være magtesløs, det er vel ikke magt, det drejer sig om. Hr. Poul Dam har den magt, som 1/179 af dette ting berettiger ham til at udøve, og ikke en pind mere, og det kan måske erkendes, jeg vil da gerne for eget vedkommende uden at drage andre med derind erkende, at jeg ikke er dygtig nok, jeg er i hvert fald ikke nær så dygtig, som jeg gerne ville være, men det er vel ikke noget at skamme sig ganske forfærdeligt over. Det er en nedrakning af parlamentarismen at fremstille det, som om de mennesker, befolkningen har valgt for 3/4 år siden, altså måneden efter eller året efter skulle være de skinbarlige skøre sjæle. Det